

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jean Hanff Korelitz
THE PLOT

Copyright © 2021 by Jean Hanff Korelitz
All rights reserved.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04666-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽIN HANF KORELIĆ

ZAPLET

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Posvećeno Lori Justis

„Dobri pisci pozajmljuju, odlični krađu.“

T. S. Eliot (ali verovatno ukradeno od Oskara Vajlda)

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

Svako može biti pisac

Džekob Finč Boner, nekada perspektivan autor romana *Otkriće čudesa* i uzdanica izdavačke kuće *Novi i zapaženi* (*Njujork tajms buk rivju*), ušao je u kancelariju koju su mu dodelili na drugom spratu Ričard Peng hola, spustio izlisanu kožnu torbu na prazan sto i pogledao oko sebe s izrazom lica očajnika. Ova kancelarija, četvrta u ovoj zgradi isto toliko godina unazad, nije bila nimalo bolja od prethodne tri, ali ako ništa drugo, odavde se kroz prozor iza stola bar naziralo akademsko šetalište oivičeno drvećem, a ne parking u koji je gledao u drugoj i trećoj godini, ili kontejner za smeće koji mu je bio vidik u prvoj godini (kada je, gle ironije, bio mnogo bliži kakvoj-takvoj književnoj slavi i potajno se nadao boljim danima). Jedini predmet koji je imao nekakve veze s književnošću i koji je doneo tračak topline u ovu tmurnu prostoriju bila je njegova dotrajala kožna torba, u kojoj je Džek godinama nosio laptop, a danas i fascikle s literarnim radovima njegovih budućih studenata, koji samo što nisu stigli. Tu torbu kupio je odavno na nekoj buvljoj pijaci, neposredno pre objavljivanja svog prvog romana, rukovodeći se sigurnom književničkom logikom: *priznati mladi pisac još nosi staru, dotrajalu kožnu torbu koju je koristio tokom godina teškog života!* Međutim, sva preostala nada da će jednom opet postati ta osoba, odavno je nestala. Čak i da nije, opet ne bi imao izgovor da sebi priušti kupovinu nove torbe. Ne više.

Ričard Peng hol podignut je šezdesetih godina dvadesetog veka kao aneks glavne zgrade Univerziteta Ripli. To je vrlo ružna zgrada izgrađena od blokova od šljake iza sale za fizičko i pored ženskih spavaonica, koje su tu ugrane 1966. godine, kada je koledž Ripli počeo da prima studentkinje (što je, svaka čast, bilo ranije od ostalih). Ričard Peng bio je student inženjerstva iz Hongkonga i, mada je veći deo svog konačnog bogatstva dugovao školi koju je pohađao *posle* Riplija (naime, Tehnološki fakultet u Masačusetsu), ta institucija odbila je da izgradi Ričard Peng hol, bar ne za veličinu donacije koju je on imao na umu. Izvorna svrha zgrade bila je da se u nju smesti inženjerski program, pa nije čudno što se u njoj i danas vidi jasan naučni trag – predvorje s visokim prozorima u kome niko nije sedeo, dugi, pusti hodnici i onaj blok od šljake koji ubija dušu. Međutim, kada je koledž 2005. odlučio da izbací program inženjerstva (u stvari, ukinute su sve naučne i društvene discipline) i posvetio se, prema rečima ushićenih odbora nadzornika, „proučavanju i praksi umetnosti i humanističkih nauka u svetu u kome se ove discipline sve više nepravedno potcenjuju“, Ričard Peng holu promenjena je namena i u njega je smešten program za finu književnost nazvan Riplijev simpozijum za učenje pisanja fantastike, poezije, proze i memoara.

I tako su pisci stigli u Ričard Peng hol, u kampus koledža Ripli, u ovaj neobični kutak severnog Vermonta, dovoljno blizu legendarnog „Severoistočnog kraljevstva“ da osete tračak njegove jasne neobičnosti (ovo područje bilo je dom malog i otpornog hrišćanskog kulta iz sedamdesetih), a opet ne previše daleko od Berlingtona i Hanovera da bi se to moglo nazvati totalnom zabiti. Naravno da je kurs kreativnog pisanja postojao na koledžu još od pedesetih godina, ali nikada ovako ozbiljan i temeljan. Kako se kultura menjala i kako su studenti počeli, na svoj večno studentski način, da *postavljaju zahteve*: za ženskim studijama, afroameričkim studijama i računarskim centrima, slične stvari dodate su nastavnim planovima i programima svake obrazovne ustanove koja je mislila da preživi i zadrži kakav-takav ugled. Shodno tome, kad je Ripli tokom kasnih osamdesetih zapao u krizu, nadležni su dobro razmislili o tome kakvu novost da uvedu da bi ta ustanova preživela. Na njihovo veliko iznenađenje, *kreativno pisanje* bilo je najbolje i najadekvatnije rešenje. Zato su

Zaplet

pokrenuli svoj prvi (i još jedini) diplomski program nazvan Riplijev kurs kreativnog pisanja (Riplijev simpozijum) koji je, za samo nekoliko godina, doslovno gurnuo u zapećak sve ostale programe i tako postao dostupan svima. Mada nije trebalo! Prema nakićenom univerzitetskom prospektu i vrlo primamljivom veb-sajtu, pisanje ne bi trebalo da bude elitistička aktivnost namenjena samo pojedinim srećnicima. Svaki pojedinac ima sopstveni način izražavanja i priču koju niko drugi ne može da ispriča. I svako može postati pisac ukoliko se upiše na ovaj kurs.

Džekob Finč Boner oduvek je želeo samo da postane pisac. Ali baš *oduvek*. To je želeo još dok je živeo na Long Ajlandu, poslednjem mestu na svetu odakle bi trebalo da potiče ozbiljan umetnik, a gde je on, nažalost, odrastao kao jedino dete poreskog advokata i savetnice u srednjoj školi. To je bio razlog zašto nije izbijao iz lokalne biblioteke i zašto je on jedini čitao knjige sa usamljene police s natpisom PISCI S LONG AJLANDA, međutim, ta njegova aktivnost nije ostala nezapažena u domu budućeg mladog pisca. Njegov otac (poreski advokat) imao je oštre zamerke na njegov izbor zanimanja (Pisci ne mogu da žive od pisanja! Osim Sidnija Šeldona. Da li on stvarno uobražava da je sledeći Sidni Šeldon?), dok ga je majka (savetnica u srednjoj školi) *konstantno* podsećala na loš rezultat koji je postigao na testu za dobijanje stipendije. (Za Džejka je bila velika sramota što je *bolje uradio test iz matematike nego iz književnosti.*) Sve ovo jesu bili mučni izazovi koje je morao da prebrodi, ali koji umetnik nije morao da prebrodi mnoge mučne izazove da bi postao ono što jeste? Zato je tvrdoglavo nastavio da čita tokom čitavog detinjstva (treba naglasiti da je to već tada činio skoro takmičarski i sa zavišću), izbegavajući obavezne nastavne programe i preskačući uobičajene tinejdžerske budalaštine, kako bi procenio nova područja budućih suparnika. I tako je završio na Univerzitetu Veslejan, gde se upoznao s grupom romanopisaca i pisaca kratkih priča koji su bili jednako zaraženi književnošću i takmičarski nastrojani baš kao i on.

Mladi Džekob Finč Boner imao je mnogo snova kad je reč o fantastičnim romanima koje će jednom napisati. (Inače, čak ni njegovo prezime Boner nije bilo pravo – Džekov čukundeda s očeve strane promenio je prezime Bernštajn u Boner pre više od stotinu godina – a ni ono Finč

nije bilo originalno, već ga je Džejk pridodao svom prezimenu dok je bio srednjoškolac, u čast romanu* koji je u njemu probudio ljubav prema fantastici. Ponekad, dok je čitao neke njemu posebno drage knjige, zamišljao je da ih je on sam napisao i da ga novinari i kritičari intervjuišu, postavljajući mu pitanja o delu, ili bi naglas čitao omiljene odlomke, pretvarajući se da se nalazi u dupke punoj knjižari ili u dvorani u kojoj ga slušaju stotine obožavalaca. Zamišljao je svoju fotografiju na zadnjoj korici knjige (mada je bilo zastarelo, njemu se dopadala poza u kojoj književnik sedi nagnut za pisaćom mašinom ili drži lulu u ustima). Često je zamišljao sebe kako sedi za stolom ispred kog se otegao red obožavalaca koji nestrpljivo čekaju da im on potpiše primerak knjige. *Hvala vam, ljubazno bi zahvalio svakom čitaocu ili čitateljki. Baš mi je drago što vam se dopala moja knjiga. I meni je baš ta omiljena.*

Ne bi bilo sasvim istinito tvrditi da Džejk nikada nije razmišljao o tome da stvarno napiše fantastični roman. Bilo mu je jasno da se knjige ne pišu same i da je potrebno mnogo mašte, truda i veštine da bi nečije delo ugledalo svetlost dana. Isto tako, bilo mu je jasno da to područje nije pusto: na svetu postoji mnogo mladih ljudi koji vole knjige i maštaju o tome da jednom i sami nešto napišu, kao i to da postoji velika verovatnoća da među njima postoji dosta onih koji su *talentovaniji*, uporniji i marljiviji od njega. Nije bio srećan zbog toga, ali zato je vrlo dobro poznavao svoj razum. Znao je da se neće školovati da bi predavao engleski jezik i književnost po državnim školama („ako od pisanja ne bude ništa“) ili da bi pripremao đake za prijemni ispit („zašto da ne?“). Izabrao je svoju stazu i neće prestati da se kreće njome sve dok ne bude držao u ruci sopstvenu knjigu, a do tada će svet već saznati ono što je on godinama znao.

Da je on pisac.

I to odličan.

Tako je bar isplanirao.

Kada je Džejk otvorio vrata svoje nove kancelarije u Ričard Peng holu, bio je kraj juna i skoro cele te nedelje padala je kiša u celom Vermontu. Pošto je zakoračio unutra, primetio je da je za sobom ostavio kaljav trag

* Finch (Zeba) – fantastični roman autora Džefa van der Mera. (Prim. prev.)

Zaplet

po hodniku i celoj prostoriji. Pogledao je u svoje jadne patike – nekada bele, a sada blatnjave i mokre, nikada, zapravo, korišćene za trčanje – i odmah je shvatio koliko je besmisleno da ih sada izuje. Putovao je skoro čitav dan, tegleći dve kese s odećom i izandalu, staru kožnu tašnu s isto tako izandalim, matorim laptopom u kome se nalazio roman koji je trenutno radio – roman koji je radio više teoretski nego zapravo – i fascikle s radovima koje su mu poslali studenti, da bi potom shvatio da svaki put kada doputuje u Ripli, donese sa sobom drastično manje stvari nego prethodni put. Kako je bilo prve godine? Došao je s velikim koferom i skoro svom odećom koju je imao (jer ko bi znao šta je prikladno nositi u severnom Vermontu cele tri nedelje među ljubomornim kolegama i studentima ulizicama?) i odštampanim nacrtom svog drugog romana, zbog čijeg je roka predaje često jadikovao u javnosti. A ove godine? Doneo je samo ove dve bedne kese s farmerkama i košuljama i torbu s laptopom, koji mu je uglavnom služio za naručivanje hrane i gledanje videa na *Jutjubu*. Bude li morao da obavlja ovaj depresivni posao i naredne godine, verovatno se neće cimati ni da ga ponese.

Ne, Džejku uopšte nije bilo drago što se vratio u Ripli niti se rado-
vao susretu sa svojim dosadnim i napornim kolegama, od kojih nijedan nije bio pisac vredan njegove pažnje, a naročito mu nije bilo drago što će morati da glumi oduševljenje pred novim bataljonom uspaljenih studenata, od kojih je doslovno svaki bio uveren da će jednom napisati najveći američki roman – ako ga dosad *već nije napisao*.

Ipak, najviše od svega zamarala ga je činjenica da će morati i dalje da se pretvara da je uopšte pisac, a kamoli veliki.

Ne treba posebno naglasiti da se Džejk uopšte nije pripremio za predstojeći semestar na Riplijevom simpozijumu. Nije imao blage veze šta se nalazi u onim dosadnim debelim fasciklama. Kada je pre četiri godine počeo da predaje na Ripliju, ubedio je samog sebe da je „odličan predavač“ sjajan pohvalni dodatak za „odličnog pisca“, pa je stoga vrlo detaljno pregledao radove studenata koji su platili čitavo bogatstvo da bi ih baš on podučavao. Međutim, fascikle s radovima koje je sada izvlačio iz torbe, one iste koje je trebalo da počne da čita još pre nekoliko nedelja kada ih je dobio od Rut Stjuben (prilično stroge upravnice simpozijuma),

preselile su se iz njegovog poštanskog sandučeta u ovu torbu a da ih nije ni pogledao, a kamoli pročitao. Sada ih je gledao smrknuto kao da su ti radovi krivi za njegovo uporno odugovlačenje i ovo grozno veče, koje će uskoro postati takvo, jer mora sve da ih pročita.

Na kraju krajeva, šta bi novo trebalo da sazna o tim ljudima čiji se unutrašnji životi kriju u ovim fasciklama? O ljudima koji će uskoro pristići na sever Vermonta, ispuniti ove sterilne konferencijske sale i baš ovu kancelariju čim za nekoliko dana počnu konsultacije jedan na jedan? Ti ljudi, ti njegovi budući revnosni studenti, neće se mnogo razlikovati od njihovih prethodnika: sredovečnih neostvarenih profesionalaca uverenih da će uskoro početi da štancuju avanturističke romane kao Klajv Kasler, ili majki koje su napisale blogove o svojoj deci, ne shvatajući da ih zbog toga neće pozvati u emisiju *Dobro jutro, Ameriko*, ili nedavno penzionisanih ljubitelja fantastike (potpuno uverenih da prava priča tek čeka na njih). Ipak, najgori od svih jesu oni koji ga podsećaju na njega – „literarni romanopisci“, krajnje ozbiljni i puni srđžbe prema svima onima koji su to postali pre njih. Sve te Klajvove Kaslere i majke blogerke još je bilo moguće uveriti da je Džejk stvarno nekada bio veliki i poznat ili, u najmanju ruku, „visokocenjen“ mladi (sada samo mladoliki) romanopisac, ali šta da radi sa svim budućim Dejvidima Fosterima Volasima ili Donama Tart? Njih će teško ubediti u to. Oni vrlo dobro znaju da je Džejk Finč Boner uprskao svoju karijeru ne uspevši da napiše dovoljno dobar drugi roman, da ne pričamo o trećem, i da su ga zato poslali u ovo čistište za nekadašnje perspektivne pisce, iz koga teško da će se pojaviti neki takav. (U stvari, nije sasvim istinito tvrditi da Džejk nije napisao taj treći, pa čak i četvrti roman, ali te rukopise, za koje mu je bilo potrebno skoro punih pet godina, odbili su svi izdavači, počevši od onog koji mu je štampao prvi roman, *Otkriće čudesna*, do onog koji mu je štampao *Odjeke*, njegov drugi roman. Nisu ih prihvatili čak ni na malim literarnim konkursima za koje je potrošio čitavo bogatstvo da bi dospelo na njihovu listu i na kojima, nije potrebno posebno naglasiti, nije pobedio. Imajući u vidu sve ove poražavajuće činjenice, bilo bi mu mnogo draže kad bi njegovi budući studenti i dalje verovali da on još uživa slavu stečenu od tog drugog, čudesnog romana.)

Zaplet

Čak i bez čitanja radova novih polaznika kursa, Džejk je imao osećaj da ih već dovoljno dobro poznaje, baš kao što je poznavao i njihove prethodnike. Recimo, znao je da su ili mnogo manje nadareni nego što veruju da jesu, ili su možda baš toliko loši koliko se potajno plaše da jesu. Znao je i to da svi oni žele od njega baš ono što on nije u stanju da im pruži niti ima nameru da se pretvara da to može. Isto tako znao je da će svi oni biti loši, kao i to da će ih potpuno zaboraviti po završetku ovog tronedelnog kursa i više neće ni pomisliti na njih. Zapravo, to je jedino što je iskreno želeo.

Međutim, pre toga, prvo mora da zadovolji ovu riplijevsku fantaziju da su ovde svi slični, i „polaznici“ i „predavači“, da su svi oni kolege po umetnosti, da svako od njih poseduje jedinstven stil i da svako podjednako zaslužuje da ga nazovu tim čudesnim imenom: *pisac*.

Pogledao je na sat. Već je prošlo sedam, a kiša još nije prestala. Pošto bude upoznao nove studente sutradan predveče na zakusci dobrodošlice, moraće sve vreme da se smeška ne bi li ostavio utisak osobe koja pršti od samopouzdanja, tako da svaki novi polaznik kursa kreativnog pisanja bezrezervno poveruje da je taj „ekstremno nadaren“ (*Filadelfija inkvajerer*) i „perspektivan“ (*Boston gloub*) autor čuvenog romana *Otkriće čudesa* više nego voljan i sposoban da ih lično povede stazom literarne slave.

Nažalost, jedini put do tog uverenja vodi kroz ovih dvanaest debelih fascikli.

Uključio je standardnu ričardpengovsku stonu lampu na radnom stolu i seo na standardnu ričardpengovsku stolicu koja je, pritom, jako zaškripala, zatim je dugo prstom skidao prljavštinu nakupljenu između blokova na zidu pored stola, odlažući koliko god je mogao početak ove duge i neprijatne večeri.

Prisećajući se ove večeri, te poslednje večeri koju će kasnije uvek nazivati „veče pre agonije“, koliko će puta poželeti da tada nije tako prokletu pogrešio? Koliko li je puta, uprkos zapanjujućoj sreći koja ga je zadesila zahvaljujući sadržaju jedne od tih fascikli, poželeo da je tada izašao iz te sterilne kancelarije, vratio se onim istim blatnjavim hodnikom do parkinga, ušao u automobil i odveo se nazad u Njujork, u svoj promašeni život? Mnogo puta. Ali to nije važno. Zato što je ionako već bilo prekasno.

DRUGO POGLAVLJE

Herojeva dobrodošlica

Kada je sutradan posle podne započeo tradicionalni roštilj dobrodošlice za nove polaznike, Džejk se osećao kao isceđena krpa, budući da je te noći spavao jedva tri sata i još je morao da prisustvuje jutarnjem sastanku kod upravnice. Srećom, ove godine, neumoljiva Rut Stjuben konačno je odlučila da mu oduzme studente koji su sebe doživljavali kao pesnike i dodelila ih je predavačima koji su sebe, takođe, doživljavali kao pesnike. (Džejka nije zanimalo da predaje nadahnutim pesnicima. Prema njegovom iskustvu, pesnici često čitaju fantastiku, ali svaki pisac fantastike koji tvrdi da čita poeziju – laže.) Drugim rečima, njemu je dodeljeno dvanaestak proznih pisaca. Ali kakva je to proza! Dok je čitao njihove radove prethodne noći, obilno se nalivajući *red bulom*, primetio je da je narativna perspektiva kod mnogih pomerena i da narator, poput buve, preskače s lika na lik, dok su im poglavlja istovremeno toliko mlaka i goruća da, u najgorem slučaju, ništa ne govore, a u najboljem – nedovoljno. Narativna i realna vremena mešaju im se u svakom odeljku (ponekad čak i u istoj rečenici!), dok su neke reči upotrebljene na način koji mu je govorio da autor nije bio siguran u njihovo značenje. Gramatički gledano, neki tekstovi bili su toliko loše napisani da bi ih Donald Tramp bolje uradio, dok su ostali bili – prosto, obični.

U tim fasciklama naleteo je na neshvatljivo šokantan opis ženskog leša u stanju raspadanja, pronađenog na plaži, za koji je autor napisao „da

Zaplet

su joj grudi kao zrele dinje“. Jedan drugi ubacio je podatak da je policija putem DNK otkrila da neko ima „čtvrta afričke krvi“; u trećem je čitao dosadnu studiju likova majke i kćerke koje žive u oronuloj kući, dok je u četvrtom radnja romana započela unutar dabrove brane „duboko u šumi“. S nekim od ovih primera lako će izaći na kraj – prosto će dovršiti zaplet i podvući crvenom hemijskom olovkom sve ono što ne valja, tek da bi opravdao platu koju prima, ali bilo je i onih za koje je znao da će mu pojesti dušu. Taj proces već je započeo.

Srećom, jutrošnja sednica nastavničkog veća nije bila previše zamorna. (Bilo je sasvim moguće da je tokom nje Džejk čak nakratko i zadremao dok je Rut Stjuben monotono iznosila pravila fakulteta u vezi sa seksualnim uznemiravanjem.) Inače, profesori na Riplijevom simpozijumu sasvim su se dobro slagali i, mada Džejk nije mogao da kaže da se s nekim od njih baš *sprijateljio*, ipak je redovno odlazio na pivo u lokalnu birtiju s Brusom O'Rajlijem, penzionisanim profesorom s Kolbijeve katedre za engleski jezik i autorom desetak romana, objavljenih u njegovom rodnom Mejnu. Ove godine, u fakultetskoj konferencijskoj sali našlo se i dvoje novajlija: nervozna pesnikinja Alis koja mu je izgledala kao da je njegovih godina, i jedan muškarac koji mu se predstavio kao „multižanrovski“ pisac, posle čega je izgovorio svoje ime, Frenk Rikardo, takvim tonom koji je implicirao da bi svi morali da ga prepoznaju – ili, u najmanju ruku, da bi *trebalo* da ga prepoznaju. (Ko je Frenk Rikardo? Istina, Džejk je prestao da prati rad ostalih pisaca još otkad su izdavači listom počeli da odbijaju njegov četvrti roman – bilo mu je previše bolno da nastavi – ali za Frenka Rikarda ipak nije čuo. Da li je taj Frenk Rikardo osvojio Nacionalnu povelju za književnost ili Pulicerovu nagradu? Da li je njegov roman dospelo na vrh *Njujork tajmsove* top-liste bestselera?) Pošto je Rut Stjuben završila svoju dosadnu govoranciju i prešla preko ovogodišnjeg rasporeda (dnevni i nedeljni predavanja, večernjih čitanja, rokova za ocenjivanje pisanih radova i dodeljivanje nagrada najboljim polaznicima po završetku kursa), rekla im je da su slobodni, ali nije propustila da naglasi da je prisustvo na zabavi dobrodošlice obavezno za sve profesore. Džejk je pojurio ka izlazu pre nego što su njegove kolege – stare i nove – uopšte uspele da mu se obrate.

Stan koji je iznajmio nalazio se nekoliko kilometara istočno od Riplija, u ulici koja se stvarno zvala Sirotinjska. Vlasnik je bio lokalni farmer – tačnije, njegova udovica – i iz stana se pružao pogled na oronulu štalu, nekada korišćenu za držanje mlečnih krava. Ta udovica dala je zemlju u zakup jednom od braće Rut Stjuben, dok se ona bavila čuvanjem dece u svojoj kući. Priznala je da je zbunjena time što Džejk radi i izjavila da joj nije jasno kako pisanje može da se nauči i ko još plaća za to, ali mu je ipak čuvala taj stan još od njegove prve godine na Ripliju, priznavši da danas nije lako naći tako tihog, pristojnog i odgovornog stanara. Legao je oko četiri ujutro tog dana i ustao deset minuta pre početka sednice. Nedovoljno sna. Sada je navukao zavese i sručio se u krevet, da bi se probudio u pet posle podne i počeo da namešta lažno nasmejan izraz lica za zvanični početak semestra na Ripliju.

Roštilj dobrodošlice održavao se na travnjaku koledža okruženom najranije podignutim zgradama Riplija koje su, za razliku od Ričard Peng hola, bile akademskog izgleda i, zapravo, veoma lepe. Pošto je napunio papirni tanjir piletinom i kukuruznim hlebom, Džejk je posegnuo rukom u kantu s ledom da uzme flašu *Hajnekena*, ali baš u tom trenutku, neko se isprečio između njega i piva i nečija dugačka podlaktica obrasla plavim maljama odgurnula je njegovu ruku.

„Izvini, čoveče“, izgovorila je ta nevidljiva osoba i uzela pivo na koje se on nameračio.

„U redu je“, spontano mu je odgovorio Džejk.

Kakav patetičan trenutak. Podsetio ga je na one bodi-bilderske karikature na koricama starih stripova: siledžija baca pesak u oči mršavku od jedva pedeset kila. I šta taj jadnik može da uradi? Da se i sam nabilduje i postane siledžija, šta drugo? Onaj momak – plavokos, osrednje visine i veoma širokih ramena – već mu je okrenuo leđa, otvorio bocu piva i prineo je usnama. Džejk nije mogao da mu vidi lice.

„Gospodine Boneru.“

Džejk se ispravio. Pored njega je stajala neka žena. Bila je to ona nova profesorka koju je jutros upoznao na sednici. Beše Alis ili tako nekako? Nervozna pesnikinja.

„Zdravo. Vi ste Alis, je li tako?“